

Úvod do světa skřítků

Mnozí lidé si přejí nebo dokonce touží po tom, aby mohli věřit v existenci skřítků. Tyto malé bytosti jsou spojovány se šťastnými chvílemi dětství, na které rádi vzpomínáme jako na část světa méně materialistického. Pro většinu z nás však zůstávají ztracenou iluzí. Naštěstí ne pro každého. Například já, jako mnoho jiných lidí, jsem viděla skřítky, kam až moje paměť sahá a dosud je denně vídám. Slovem vidím chci říci, že jsou mimo mne jako třeba stromy a vidím je stejně objektivně.

Na následujících stránkách se budu snažit přiblížit vám tyto rozkošné bytosti tak, aby se pro vás staly skutečností. Nejlépe bude, když hned na začátku vysvětlím, co mi usnadňuje toto prožívání. Za prvé narodila jsem se na Východě, kde mi nikdo nebránil, abych skřítky pozorovala. Žije tam totiž mnoho lidí, kteří je také vidí. A ještě více je těch, kteří v ně věří. To je jeden z důvodů, proč tato má schopnost, která u dětí není neobvyklá, ve mně přetrvala i v dospělém věku. Dále jsem měla v tomto životě štěstí, že jsem se dostala do rodiny a mezi přátele, z nichž někteří skřítky také vidí. Ke svým výhodám mohu připočítat i cestování, které zkušenosti doplnilo. Tyto skutečnosti dokazují, že to, co zde píší, není imaginace opuštěného dítěte. Jsou to informace získané z mnoha kontaktů a rozhovorů se skřítky po celém světě za okolností dokonale přirozených, i když neobvyklých. S těmito bytůstkami je totiž možno dorozumět se podobně, jako komunikují lidé mezi sebou řečí, ba ještě lépe. Ovšem metoda komunikace, kterou popíší, je poněkud odlišná od řeči, je rychlejší a v mnoha případech i přesnější. Je důležité se o těchto věcech zmínit, protože jakmile se jednou budeme dívat na svět z hlediska malých bytostí, pootevře se nám nový vesmír. Mnoho věcí, které jsou pro nás důležité, se jich zřejmě netýká. Život a smrt, například, jsou věci, o kterých všichni vědí; pro ně v nich není žádná nejistota ani tragédie. Lidé se často straní života a bojí se smrti. Skřítkové skutečně vidí protékat život všemi věcmi. My všichni žijeme ve světě forem, aniž rozumíme životní síle působící pod těmito formami. Ztráta formy pro nás znamená ztrátu života, ale skřítkové se tím nedají oklamat. Je to pro nás důrazné poučení. Proč většina lidí skřítky nevidí? Žijí ve stejném světě jako my, ale jejich těla jsou méně hutná než naše, i když jen nepatrně méně hutná než řídký plyn. Mám pocit, že závoj mezi nimi a námi je neuvěřitelně tenký - tak tenký, že téměř každý by mohl jen s malým úsilím a správným způsobem závojem proniknout. Je ale obtížné tento způsob vysvětlit tak, aby to lidé pochopili.

Nejpravděpodobnější důvod proč skřítky nevidíme, je způsoben rozdílností hledisek. Podaří-li se mi tím, co zde píší, změnit názory na vztah k těmto bytůstkám, pomůže to mnohým lidem vidět je. To ovšem není všechno. Aby lidé mohli vidět skřítky, musí v sobě probudit jeden zvláštní smysl, protože svět, ve kterém skřítkové žijí, není našimi tělesnými smysly postižitelný přímo. Nemůžeme se jich dotknout, ani je cítit, přesto je zcela určitě můžeme vidět. Ve skutečnosti tělesný zrak nám jen pomáhá je vidět, ale samotný tělesný zrak je příliš hrubý na zachycení světla, které skřítkové vydávají. Nicméně každý člověk má v sobě skrytý smysl, jemnější než zrak a celá řada lidí - a je jich překvapivě mnoho - tento smysl aktivovalo. Je to tento vyšší smysl vnímání, který umožňuje pozorování fantastického světa skřítků. Každý z nás má velké smyslové vybavení. Hmat odhaluje pevné látky, chuť nás informuje o poživatinách a čich o plynech. Zrak je jemnější a řada jím nekončí. Existuje schopnost zvláštního vidění - jasnozřivost - jasné vidění.

Ve skutečnosti existuje reálná fyzikální (tělesná) základna pro jasnozření a tato schopnost není nikterak tajuplná. Tato schopnost nebo síla má centrum v mozgovém orgánu hypofýze. Druh působících vibrací je tak jemný, že není zapotřebí otvoru v kůži, aby se vibrace dostaly k hypofýze. Přesně mezi očima, nad kořenem nosu existuje totiž zvláštní bod citlivosti a ten působí jako vnější otvor hypofýzy. Vypadá to, jako bychom se dívali tímto místem na čele, stejně jako máme pocit, že se díváme očima, i když víme, že se pouze díváme skrze ně. Domnívám se, že je jeden rozdíl mezi bodem citlivosti na povrchu a hypofýzou. Není mezi nimi nervové spojení obvyklého druhu. Nicméně

vnímání probíhá tak, jak jsem je popsala. Když chceme nahlédnout do jemnějšího světa, kde žijí skřítkové a jiné bytosti, je nutné se na chvíli soustředit na tento způsob zření. Reakce je taková, jako by se oči (v tomto případě oko) otevřely. Bylo mi řečeno - protože nepředstírám, že se vyznám v biologii - že u primitivních zvířat, předchůdců lidí, existovalo spojení mezi hypofýzou a jejím vnějším otvorem na kůži. Dnešní hypofýza je asi atrofovaný zbytek z oněch dob. Lékaři ale vědí, že hypofýza není zdaleka nepotřebný zbytek, protože vylučuje z obou částí určitá tělíska, která jsou neviditelnou součástí krve a mají velký vliv na vzrůst a jiné funkce. Proto je hypofýza pro člověka velice potřebná a důležitá. Je také nutná pro příjem velice jemných vibrací ze světa, který je jemnější, než cokoli známe. Přála bych si, abych se mohla vyjádřit jasněji, ale toto je zřejmě to nejlepší, co dokážu. Možná, že je dobře, že tento smysl není tak snadno k dispozici, poněvadž lidé by ho mohli zneužít. Jakákoliv snaha násilím probudit tento smysl předčasně je v mnoha případech spojena s nebezpečím. Lidé se někdy sami nutí do jasnovidného stavu použitím vůle, drog nebo jinými praktikami. Pokud se tento stav nedostaví přirozeným způsobem, je obvykle nebezpečný.

Otázkou je, proč více lidí nemůže vidět skřítky. Myslím, že je to proto, že téměř nikdo v dospělosti ani v dětství se o to nesnažil a dále, že těch několik málo lidí, kteří vědí o jejich existenci, se nesnaží je vidět správným způsobem. Později budu muset o tom něco říci, proto se tím nyní nebudu zabývat. Pokud se mne týká, já mohu skřítky vidět. Mohu je vidět se zavřenými očima, ale obvykle je nezavírám, protože za prvé to není nezbytné a za druhé, když se na ně zaměřím „vnitřní“ zrak, pak tělesný zrak pomáhá pozorovat detaily. Mnoho skřítků je tak blízko normálnímu zraku, že je mnohem snadnější pozorovat je tímto viděním. Nevím pouze, jakého druhu je světlo, které sami vydávají nebo odrážejí. Nejsem fyzik, ale i kdybych byla, jakými nástroji bych mohla studovat něco tak nekonečně jemného? Jeden přítel vědec mě požádal, abych se dívala na skřítky určitými brýlemi a pak bez nich. Měl to být jakýsi druh testu, kterým chtěl zjistit, o jaké světlo se jedná. Provedla jsem to a zjistila jsem, že skřítkové vypadali jinak, když jsem se na ně dívala brýlemi, i stromy vypadaly jinak. Je možné, že deformace byla způsobena brýlemi, které normální zrak zkreslily. Skřítkové nejsou dobře viditelní ani přes normální sklo, takže problém zůstává: Je to způsobeno utlumením světla pro normální oči? Pokusy tohoto druhu vyžadují pomoc celé řady lidí, kteří mohou skřítky vidět, a musely by se provádět dlouhou dobu. Nejlépe proto bude, když dáme k dispozici údaje, které, zdá se, jsou důležité a týkají se vzhledu a povahy skřítků, protože to je cílem, který sledujeme.

Nejdříve bych chtěla říci, že v tomto neviditelném světě existuje mnoho různých druhů bytostí a působících sil kromě skřítků. Cílem této knihy však není zabývat se jimi, nicméně některé z nich jsou těsně spojeny se životem skřítků, takže se o nich budu muset zmínit.

Musím proto vysvětlit, že existují dvě důležité formy života, které mají vztah ke skřítkům a jsou částí onoho přírodního království. Skřítkové jsou částí velké vývojové linie, která je paralelní s lidskou. Tato začíná - stejně jako lidská - velice primitivními formami. Skřítkové sami jsou na různém stupni vývoje a jako nejvyšší v řadě jsou bytosti tradičně nazývané andělé nebo devové. Skřítkci mají podobný vztah k andělům jako mají zvířata k lidem.

Téměř všichni skřítkové se zabývají přírodními procesy, jak uvádím později, a stejně tak mnozí andělé. Andělé však nejsou námětem této knihy až na to, že jsou spojeni se skřítky. Připomínám je jen proto, že konvenční představy o nich jsou hodně vzdálené od skutečnosti. Andělé jsou zajímavější, než běžná představitost dovoluje uvěřit, protože vskutku existují a žijí. Běžná představa andělů mne nikdy nelákala, protože jsou líčeni jako bytosti plné ctností, ale bez jakéhokoliv rysu osobnosti, zatímco ve skutečnosti jsou andělé silné, fascinující osobnosti. V žádném případě nejsou negativními nebo slabými bytostmi. V jednom směru je obecný názor na anděly pravdivý: Inteligenci jsou lidem nadřazeni, mnozí z nich dokonce vysoce nadřazeni. Podobně mnozí skřítkové jsou inteligentnější a vyvinutější než zvířata. Myslím, že skřítkové jako celek jsou vyvinutější než zvířata jako celek. To uvidíme později, až uvedu specifické případy.

O jedné skutečnosti jsem často diskutovala s různými lidmi na různých místech světa. I když mnoho lidí je vychováno ve víře, že skřítkové neexistují ale andělé ano, na anděly téměř nikdo nevěří, zatímco mnoho lidí věří ve skřítky. Je to tím, že skřítkci jsou lidem bližší než andělé (třebaže by tomu tak nemuselo být, je to vinou lidí). A pak, je tu ještě jeden důvod: Skřítkové jsou spojováni s mnoha radostnými věcmi, zatímco andělé jsou spojováni buď s různými formami uctívání, které je vzdálené našim prožitkům, nebo s nešťastnými událostmi jako je úmrtí nebo utrpení.

Nižší bytosti v tomto vývojovém proudu můžeme nazývat elementárními, protože jejich život je málo organizovaný a stejně jako živly nemají cit a samozřejmě žádné myšlení. Jsou obvykle malé, velikostí se různí a obrovské rozdíly jsou v charakteru a funkci. My se jimi nemusíme příliš zabývat. Zmíníme se o nich jedině tehdy, když na ně narazíme v souvislosti se skřítky. Život těchto elementárních bytostí je jako u skřítků v těsném spojení s lidmi. Skřítkové, kteří jsou zcela odlišní od elementárních forem, i když se z nich vyvinuli, mají mnoho pozoruhodných kontaktů s lidmi, na rozdíl od andělů, se kterými není styk tak snadný. Látka, ze které je tvořeno tělo anděla, je mnohem jemnější než tělo skřítky a pro lidské oko je zcela neviditelné. Možnost vidět je, je podmíněna čistou schopností jasnozření, tak jemná je látka, z níž jsou formováni. Zatímco tedy anděly očima téměř nikdy nevidíme, skřítky ano, zvláště koutkem oka. Celá řada lidí vidí skřítky na hranici vidění. Teoreticky je to proto, že střední část sítnice je téměř výhradně používána tělesným zrakem, takže již nereaguje na jemnější, světelné vibrace skřítků. K tomu je vhodnější okrajová část sítnice. Některé vztahy elementárních forem k nejbližší vyšším formám- andělům, kteří korunují tuto vývojovou linii, jsou popsány v kapitole o vývoji.

Musím vysvětlit, že jsem v této knize popsala pouze několik málo z tisíců druhů skřítků, kteří existují. Nechtěla bych, aby se někdo domníval, že jsem viděla všechny existující druhy. Nevím, jestli těch druhů je tolik jako u hmyzu, ptáků nebo ryb, ale existují ve velké rozmanitosti a ve velkém počtu. Předpokládám, že ve vhodnou dobu budou všechny druhy pojmenovány. Vlastně v různých mytologiích již existují. Já jsem však tato stará pojmenování nepoužila. Jsou příliš spojena s pouhou vírou a ne s věděním, takže při vážné diskusi o skřítkách odvádějí pozornost. Navíc, používáme-li pojmy jako elf, troll, undine, vybaví se lidem mnoho zafixovaných představ. Tyto představy jsou někdy správné, jindy nikoliv, proto jsem většinu těchto termínů ignorovala a použila jsem popisnější jména, která se mi zdají užitečnější.

Celé toto království jsem nazvala královstvím skřítků. Někdy jsou tyto bytosti klasifikovány jako přírodní duchové a termín „skřítek“ je vymezen pro zvláštní druh žijící v lesích a v zahradách. Možná, že z hlediska přesnosti je to vhodné, ale termín „skřítek“ je v obecném povědomí více znám a proto jsem jej použila jako název pro celé království. Uvnitř království pak existuje jedno nesporné kritérium, které nám umožňuje rozdělit skřítky do základních skupin podle toho, v jakém živlu působí. Proto hovořím ve své knize o skřítkách vody, ohně, vzduchu a země. Skřítkové vody se značně liší od těch, kteří jsou ve vzduchu, tak jako se liší ptáci od hmyzu nebo ryb. Je to přirozená a neoddiskutovatelná klasifikace a je v ní méně odchylek od fyzického světa. Skupiny se prolínají navzájem, tak jako v našem hmotném světě jsou ryby, které umějí trochu létat nebo některá zvířata, žijící na zemi, umějí plavat.

Existuje však, zdá se mi, jeden typ, který neúplněji charakterizuje pojem „skřítek“. Je to skřítek z lesů a zahrad, který se tak často vyskytuje na těchto stránkách. Můžeme ho nalézt všude, třebaže se liší podle kontinentů, jako se liší lidé podle národností. Nejlepší způsob, jak proniknout k jádru věci snad bude, když si vezmeme jednoho z těchto skřítků země a důkladně ho popíšeme v naději, že s jeho pomocí a v jeho společnosti vstoupíme volně a šťastně do tohoto zcela reálného a vpravdě rozkošného, přátelského národa.